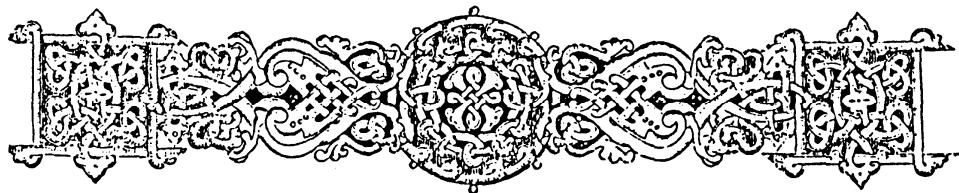

ЛéТХІІІ ЗЯРЬІ

Книга
Пророка Софо́нія.

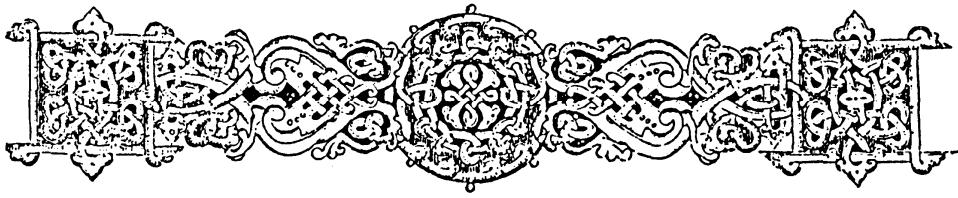

Глава 1.

Лобо гдне, ыже бысть къ софонои съи⁸ хъсін⁸, съи⁸ годолін⁸, аморін⁸,
эзекін⁸, во днѣ іасін съи на амшна, царѧ і¹⁸днна. ² Шикдѣніемъ да ѿк⁸
дѣютъ всѣ ѿ лицѣ земли, глетъ гдѣ: ³ да ѿкдѣуетъ человѣкъ и скотъ, да
щикдѣютъ птицы небесныя и рыбы морскіе, и да извнемогутъ нечестивыи, и
извим⁸ бевзаконныя ѿ лицѣ земли, глетъ гдѣ. ⁴ И просигрѹ рѣкѹ мою на і¹⁸д⁸
и на всѣ жиевѣшия во іерлімѣ: и извим⁸ ѿ лицѣ сегѡ имена валаша и
имена жрецеска со жерцами, ⁵ и покланѧющи сѧ на покровѣхъ вониствѣ не бес-
ном⁸ и кленѹши сѧ гдемъ и кленѹши сѧ царемъ сююмъ, ⁶ и оукланѧюши сѧ ѿ
гда и не ицидѹши гда и не придержакиши сѧ гда. ⁷ Оубоитеся ѿ лицѣ гда бга,
занѣ блнѣ днень гдень, таikѡ оуготоба гдѣ жерть⁸ сюю и ѿстѣ звании сюю.
⁸ И бдѣтъ въ днень жерть⁸ гдни: и ѿмѣ⁸ на кнлзи и на дому царскїи и на
всѣ ѿболянныя во ѿдѣлнїи чудадамъ, ⁹ и ѿмѣ⁸ таikѡ на всѣ предвратныя въ
днень тои, исполнѧюшия храмъ гда бга сюегѡ нечестіемъ и лестїю. ¹⁰ И бдѣтъ
въ днень ѿнъ, глетъ гдѣ, гласъ вопла ѿ вратъ и зводающи и плачъ ѿ вто-
рыхъ и сопрѣніе вѣлие ѿ холмовъ. ¹¹ Плачите, жиевѣшии въ посѣніи, таikѡ
оуподобиши сѧ вси людіи ханаин⁸, и потрешиши сѧ вси величайшии сѧ сребромъ.
¹² И бдѣтъ въ тои днень, изыщи⁸ іерліма со сѣтгільникомъ и ѿмѣ⁸ на
мѣжи нерадѣшия ѿ стражбахъ сююхъ, глаголюшия въ седцахъ сююхъ: не
имать бга сотворити гдѣ, ииже имать ѿблѣбнти. ¹³ И бдѣтъ силя ихъ въ
разгнаніи и дому ихъ въ разореніи: и созиждатъ жилыща и не имѣтъ пожи-
ти въ иихъ, и насладатъ вінограды и не имѣтъ пнти віна ихъ: ¹⁴ таikѡ блнѣ
днень гдень великии, блнѣ и скорѣа ѿблѣ, гласъ днѣ гдни горекъ и жестокъ оучи-
нися. ¹⁵ Силенъ днень гнѣва днень тои, днень скорби и иажды, днень бевгодїя и
ичеизновенія, днень тьмы и мрака, днень ѿблака и мглы, ¹⁶ днень тѣбѣи и
вопла на грады твѣрдыя и на оуглы выишкїя. ¹⁷ И ѿкорелъ человѣки, и пои-
дѣтъ таikѡ сѣпи, занѣ гдеви прегревшиша, и извлѣтъ кроѣи ихъ таikѡ переть,

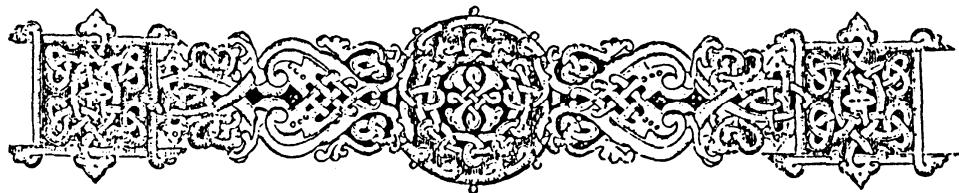
и пла́тн и́хъ та́къ ла́йна: ¹⁸ и сре́брò и́хъ и зла́то и́хъ не возмóжетъ и́зъ́ти и́хъ въ дéнь ги́бели гдáл, и Огнéмъ рвéнил є́гѡ поядéна є́деятъ всёл земля: зде́ скончáнїе и тща́нїе сотвори́тъ на всёл жи́вьи на земли.

ГЛАВА 2.

ОБЕРНІТСЯ һ івлажнітеса, ғазыкъ ненакаڙаннный, ² прέжде нéже быти вáмз
такоже цвѣтъ мимоходлъщъ въ дéнь, прéжде нéже прїнгти на въ гнѣвъ гдню,
прéжде нéже прїнгти на въ дню ғроєти гднн. ³ Взыщнте гдл, вси смиренні
землн, ғдз содѣвалътъ һ праѣды взыщнте, (взыщнте кротости) һ ѿвѣщаѣтъ
л, таکъ да покрыєтесь въ дéнь гнѣва гднл. ⁴ Занѣ гáза расхнщена ғдєтъ, һ
аскалѡнъ во нсчевновеніе ғдєтъ: һ азштъ въ полѣдни ѿвѣржетса, һ акарапонъ
нскоренитса. ⁵ Гóре жиевѣщымъ на оѣжи морстѣмъ, пришельцы крітити: слово
гдне на вѣсъ, ханлане, земле нноплеменникъвъ, һ погублю въ ѿ жилица:
⁶ һ ғдєтъ крітъ пажитъ стадамъ һ ѿграда Ӧвцамъ, ⁷ һ ғдєтъ оѣже морское
ѡстровыимъ домъ ғдинна: на ніхъ пожирютъ въ домѣхъ аскалѡннхъ, къ
вечеръ вигати һмѣтъ ѿ лица синѣвъ ғдиннхъ, таکъ присѣтъ нхъ гдь егъ
нхъ һ возврати плѣни һхъ. ⁸ Слышиахъ поношеннія мѣвлла һ оукорнзы
синѣвъ аммѡннхъ, ѡ ніже поношахъ людемъ моимъ һ величахъ на
предѣлы мої. ⁹ Сегѡ рдн жиевѣ ԓзъ, гдєтъ гдь сілъ, егъ ԓлекъ: занѣ мѣвлъ
таکъ содома ғдєтъ, һ синове аммѡнн таکъ гомора, һ дамаскъ ѿстровенъ
таکъ стогъ гдмѣнный һ разоренъ во вѣкъ: һ прбчи людій моихъ расхнталъ л,
һ ѿстровшн ғазыка моегѡ наслѣдлътъ һхъ. ¹⁰ Сїе һмъ за дослажденіе һхъ, занѣ
поноснша һ возвеличншася на людн гдь ведержнтела. ¹¹ Ізвѣтса гдь на ніхъ
һ потребнти всѧ боги ғазыкъвъ земніхъ: һ поклоняется ғмъ кийждо ѿ
мѣста своегѡ, вси Ӧстрови ғазычестїн. ¹² Ҥ въ, мѣрнн, ғзвени Ӧрджиємъ
моимъ ғдєтъ. ¹³ Ҥ пристрѣтъ ғкъ ѡю на сѣверъ һ погубнти асиріанна, һ
положнти нїненію во нсчевновеніе безвѣдно, таکъ пѣстынъ: ¹⁴ һ пожирютъ
посредѣ ғлъ стада һ вси ԓвѣрїе земніи, һ хамелеоны һ ғже въ гнѣздахъ ғлъ
вогнѣздлтса: һ ԓвѣрїе возвѣютъ въ разг҃лннахъ ғлъ, һ вранове во вратѣхъ
ғлъ, занѣ кедръ возношненіе ғлъ. ¹⁵ Сей градъ презорливыи, жиблъ на оупованн,
глаголай въ сѣрдцы своемъ: ԓзъ ғмъ, һ нѣсть по мнѣ ғщѣ: таکъ бысть во

и счевновеніе, пажитъ евреевъ; вслкъ мимоходлй иконы въ го пошибдягъ и
воздвиженетъ рѣчи свои.

Глава 3.

Свѣтлыи һ һизбѣлении граде, голубице! ² Не оглыша глаꙑа, не прѣѣтъ наказанїя, на гда не огповѣ һ къ бѣгъ сбоемъ не приблѣжисѧ. ³ Кнѣзъ ѣгѡ въ нѣмъ, тѣкѡ льви рыкающе, сѣдїи ѣгѡ тѣкѡ болцы арабиестїи, не ѿставлѧхъ на огіро. ⁴ Пророцы ѣгѡ вѣтровосци, мѹжїе презорливи: слащениици ѣгѡ сквернѣтъ сѣдїи һ нечестивѹтъ въ залонѣ. ⁵ Где же прѣнъ посредѣ ѣгѡ һ не һматъ сопворити неправды: огірѡ огірѡ дѣтъ сѣдїи сбои въ сѣтъ: һ не огкрыса, һ не вѣстъ неправды во һиглаванїи, ниже въ рѣши ѿбиды. ⁶ Въ ристлѣнии низложихъ величавыя, нечезоша оглы һихъ ѿпстрошъ пѣтн һихъ весыма, єже не проходити: нечезоша гради һихъ, занѣже ии єдиномъ быти, ии жити. ⁷ Рѣхъ: Обаче огбоятесѧ мене һ прїнимите наказанїе, һ не һмате потребнити ѿ ծѣю ѣгѡ, за всѣ ѣлика ѿмстихъ на нѣмъ: готобиса, огтренюи, һистиѣ всѣ листвїе һихъ. ⁸ Сегѡ ради потерпѣ мене, глаголъ гдѣ, въ дѣнь воскрѣши моегѡ во синдѣтельство: занѣ сѣдїи мои въ гѡмнища ѧзыкахъ єже прїлати цареи, єже һзліати на иа гнѣвъ моя вѣсь, гнѣвъ тѣости моѧ: занѣ ծѣнѣ рвѣниа моегѡ поаденна ѿдѣтъ всѧ земля. ⁹ Тѣкѡ тогда ѿбрашъ къ людемъ ѧзыка въ рода ѣгѡ, єже призывати: всѣмъ һмѧ гдїе, работати ємъ подъ һгомъ єдинѣмъ. ¹⁰ Ծ конеци рѣкъ єлиопикихъ прїимъ молашыя мѧ, въ разиблениихъ моихъ прїнесетъ жерты миѣ. ¹¹ Въ дѣнь ѡнъ не һмаши постыднити ѿ тѣбѣ начинанїи твоихъ, һмиже нечестивовали єси въ мѧ: тѣкѡ тогда ѿнмъ ѿ тѣбѣ огкоризы досажденїа твоегѡ, һ ктомъ не һмаши приложити величати на горѣ сѣтѣ моей. ¹² Ҥ ѿстѣвлю въ тѣбѣ люди крѣти һ смиренны, һ ѿдѣтъ благоговѣти ѡ һмени гдїи ¹³ ѿстаници іилѣвы, һ не сопворятъ неправды, һ не возглашютъ ѿетиыхъ, һ не ѿбрѣшети въ огстѣхъ һихъ ѧзыкахъ листивъ: занѣ ти пожирютъ һ огнѣздати, һ не ѿдѣтъ огстришай һихъ. ¹⁴ Радиша, дци тѣшнова, сѣла, проповѣдн, дци іерлімова, веселисѧ һ прѣдкришайша ѿ всегѡ сѣрдца твоегѡ, дци іерлімла:

¹⁵ ѿлгъ гдѣ непрѣвды твоѣ, и земли тѣа єсть и з рѣкѣ вѣрѣ твоихъ:
коциѣнтия гдѣ посредѣ тѣбѣ, и не озирши сѧ ктому. ¹⁶ Но врѣмѧ оно рече тѣ
гдѣ іеромилю: дѣрзай, сїѡне, да не ѿслави ю тѣа рѣку твою. ¹⁷ Гдѣ вѣрѣ твоей въ
тѣбѣ, сильныи спасетъ тѣа, на вѣдѣтъ на тѣа веселіе и ѿбновитъ тѣа въ любви
своей, и возвеселитъ ѿ тѣбѣ во озирѣнїи, иако въ дѣнь праздника.
¹⁸ И сопрѣниѧ твоѧ: горе, кто прѣиметъ наинъ поношенїе; ¹⁹ Се, и з
сопворю въ тѣбѣ тѣбѣ ради, глаголъ гдѣ, во врѣмѧ оно: и сподѣ озгненію и
ѡрнновенію прѣиму, и положи лѣ въ похваленїе и мениты по всиѣ земли.
²⁰ И постыда тса во врѣмѧ оно, єгда добро вѣмъ сопворю, и во врѣмѧ, єгда
прѣиму вѣ: злѣ дамъ вѣ и мениты и въ похваленїе во всиѣхъ людехъ земли,
внегда возбрашаги ми плащенїе вѣше предъ вѣми, глаголъ гдѣ.

